

Не руш вуалі барвної, яку
Живущі звать Життям: нехай на ній
Цвітуть химери й віру пломінку
Дарують нам усім; по той бік мрій
Надія й Страх від ранку до смерку
Тчуть тіні доль при відхлані¹ хмурній.²

---

¹ Безодня, провалля. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)
² Сонет Персі Шеллі. Переклад Дмитра Щербини.

Вона злякано скрикнула.

— Що таке? — запитав він.

Віконниці були зачинені, у кімнаті стояла темрява, але він побачив, як її обличчя раптом скривилося зі страху.

— Хтось щойно смикнув ручку на дверях.

— Ну, напевно, це ама¹ або котрийсь зі служок.

— Вони ніколи в цей час не приходять. Вони знають, що я завжди сплю після другого сніданку.

— Хто ж іще міг бути?

— Волтер, — вимовила вона тремкими губами.

Вона вказала на його черевики. Він спробував їх взути, але, знервувавшись через її тривогу, зробився незграбним, та й, окрім цього, черевики були тіснуваті. Ледь чутно, нетерпляче зітхнувши, вона простягнула йому взуттєвий ріжок. Вона накинула халат і босоніж підійшла до туалетного столика. Маючи коротку стрижку, вона встигла зачесатися ще до того, як він зашнурував другого черевика. Вона подала йому пальто.

— Як мені вийти?

— Краще трохи почекай. Я вигляну й перевірю, чи там хтось є.

— Не міг це бути Волтер. До п'ятої він із лабораторії не виходить.

— Тоді хто?

Вони тепер розмовляли пошепки. Вона тремтіла. Він подумав, що в критичний момент вона здатна втратити голову, й раптом розсердився на неї. Раз ризик був, якого дідька вона сказала, що ні? Вона затамувала подих і поклала долоню на його руку. Він простежив за її поглядом. Вони стояли лицем до вікон, які виходили на веранду. Віконниці

¹ Покоївка в Східній Азії.

на вікнах були зачинені й замкнуті на засув. Вони побачили, як повільно повернулася біла фарфорова ручка на одному з них. Вони не чули, щоб хтось ходив верандою. Їх налякало це безшумне видовище. Минула хвилина, ніщо не порушило тиші. А тоді вони побачили, як, із потойбічною моторошністю, так само ледь помітно, безшумно й лячно, повернулася й біла фарфорова ручка на іншому вікні. Було так страшно, що Кітті, в якої не витримали нерви, роззявила рота, готова закричати. Помітивши це, він швидко затулював їй рота рукою, і її крик завмер між його пальців.

Тиша. Вона сперлася на нього, її коліна тремтіли, й він злякався, що вона зомліє. Суплячись, стиснувши зуби, він відніс її й посадив на ліжко. Вона зблідла, мов стіна, і попри засмагу його щоки теж побіліли. Він стояв поруч неї, заморожено дивлячись на фарфорову ручку. Вони мовчали. А тоді він побачив, що вона плаче.

— Припини, заради Бога, — прошепотів він роздратовано. — Застукали так застукали. Відпиратимемось, та й усе.

Вона стала шукати хусточку, і, знаючи, що їй треба, він подав її торбинку.

— Де твій капелюх?

— Я залишив його внизу.

— О Боже мій!

— Годі, опануй себе. Сто до одного, що це був не Волтер. З якого дива він повернувся б о цій порі? Він ніколи не приходить додому посеред дня, правда?

— Ніколи.

— Даю голову на відруб, що це була ама.

Вона злегка йому всміхнулася. Його глибокий, ніжний голос заспокоїв її, вона взяла його долоню й ласкаво стисла. Він почекав якусь мить, доки вона отямиться.

— Слухай, ми не можемо довіку тут сидіти, — сказав він трохи згодом. — Ти в змозі вийти на веранду й глянути, хто там?

— Здається, я не встою на ногах.

— У тебе тут є коньяк?

Вона похитала головою. На якусь мить він насупив брови, йому уривався терпець, він не мав певності, що робити далі.

Раптом вона міцніше вхопилася за його долоню.

— А що, як він там чекає?

Він примусив себе всміхнутися, і його голос знову набув того ніжного, переконливого тону, яким він цілком свідомо користувався.

— Навряд чи. Та не бійся, Кітті. Ну як це міг бути твій чоловік? Якби він увійшов, побачив чужого капелюха в коридорі, піднявся й виявив, що твоя кімната замкнена, то точно здійняв би бучу. Це, безсумнівно, був хтось зі слуг. Лише китаєць став би так повертати ручку.

Їй відлягло від серця.

— Все одно не дуже приємно, навіть якщо це була лише ама.

— На неї можна натиснути. Якщо доведеться, я нажену на неї страху. Посада чиновника надає небагато переваг, але варто брати з неї, що можеш.

Напевно, він має слухність. Вона підвелася, обернулася до нього і простягнула руки: він обійняв її й поцілував у губи. Від насолоди їй стало аж боляче. Вона його обожнювала. Він відпустив її, й вона підійшла до вікна. Відімкнула засув і трохи прочинила віконниці. Надворі ні душі. Вона вислизнула на веранду, заглянула в чоловікову гардеробню, а тоді у свою вітальню. В обох кімнатах нікого не було. Вона повернулася в спальню й кивнула йому.

— Нікого.

— Напевно, це був просто обман зору.

— Не смійся. Я злякалася. Іди в мою вітальню й сідай. Я надягну панчохи і взуюся.

Він так і зробив, і через п'ять хвилин вона до нього приєдналася. Він кутив сигарету.

— Слухай, можна мені коньяку й газованої води?

— Так, я подзвоню.

— Я бачу, тобі теж не зашкодить випити.

Вони мовчки почекали, доки прийде служка. Вона розпорядилося.

— Зателефонуй у лабораторію й запитай, чи Волтер там, — попросила вона опісля. — Вони не впізнають твій голос.

Він підняв слухавку й запитав номер. Поцікавився, чи лікар Фейн на місці, і поклав слухавку.

— Пішов після сніданку і ще не повернувся, — сказав він їй. — Спитай служку, чи він сюди приходив.

— Я не насмілюся. Буде так дивно виглядати, якщо він приходив, а я його не бачила.

Служка приніс напої, й Таунсенд пригостився. На його пропозицію щось випити вона похитала головою.

— Що робити, коли це був Волтер? — запитала вона.

— Можливо, йому байдуже.

— Кому, Волтерові?

В її голосі прозвучав скепсис.

— Він мені завжди здавався досить сором'язливим. Знаєш, деякі чоловіки не можуть терпіти сцен. Йому вистачить клепки збагнути, що скандалом нічого не досягнеш. Я дуже сумніваюся, що це був Волтер, та, навіть якщо й так, на мою думку, він нічого не зробить. Напевно, просто проігнорує.

Вона на мить замислилась.

— Він дуже мене кохає.

— Що ж, тим краще. Обведеш його круг пальця.

Він подарував їй ту свою чарівну усмішку, яку Кітті завжди вважала такою спокусливою. Вона була повільна й народжувалася в його ясних блакитних очах, а тоді потроху

розквітала на витончених вустах. Він мав дрібні білі рівні зуби. Усмішка була така чуттєва, що розпалила серце у неї в грудях.

— Я не надто цим переймаюся, — відказала вона, звеселівши. — Наша зустріч була того варта.

— Це моя провина.

— Чому ти прийшов? Я здивувалася, побачивши тебе.

— Не зміг втриматися.

— Мій любий.

Вона трохи до нього нахилилася, пристрасно дивлячись йому в очі своїми темними блискучими очима, трохи розтуливши губи від бажання, і він обійняв її. Зітхнувши від блаженства, вона віддалась під захист його рук.

— Ти ж знаєш, що завжди можеш на мене покластися, — мовив він.

— Я з тобою така щаслива. Якби ж я могла ошчасливити тебе так, як ти мене.

— І страх минув?

— Ненавиджу Волтера, — відказала вона.

Він не був певний, що на це відповісти, тож поцілував її. Вона тулилася до його обличчя своїм ніжним лицем.

Але він узяв її за зап'ястя, прикрашене маленьким золотим годинником, і глянув, котра година.

— Знаєш, що я зараз мушу зробити?

— Втекти? — всміхнулася вона.

Він кивнув. На якусь мить вона міцніше до нього притулилася, але, відчувши його бажання піти, відсторонилася.

— Просто ганьба так кидати роботу. Ну ж бо, йди.

Йому завжди несила втриматися від спокуси позагравати.

— Це ж треба, як ти прагнеш мене позбутися, — кинув він недбало.

— Ти ж знаєш, як я не люблю тебе відпускати.

Вона відповіла тихим, глибоким і серйозним голосом. Він засміявся, улещений.